

הישיבה

הגליון לבן הישיבה

גליון מס' 35

אליך בן ישיבה

בין הזמנים של חג פסח הוא בין הזמנים הארוך ביותר חודש תמים מחוץ לכותלי הישיבה...

המושג בין הזמנים שנוי במחלוקת עתיקת יומין. במשך הדורות בהם נהגו 'ליתן רוח בין פרשה לפרשה', קמו לעצם הרעיון גדולי עולם מתנגדים רבים (ביניהם המהרש"א והשל"ה ועוד רבים).

הסיבה להתנגדות היא פשוטה, המציאות הוכיחה במקרים רבים וכואבים, שהחופשה הזו מבית המדרש, מחיי התורה, גורמת לאי אלו בחורים, לחזור אל הזמן החדש רפויים יותר ויראי שמים פחות. בבחינת "אם תעזבני יום - יומיים אעזבך", ומכאן הדרך לאיבוד הערך של חיי התורה - קצרה.

אבל דומה, שהסיבה שלמרות הכל היא לא בוטלה, נבעה מהמציאות ההפוכה שנוצרה מאידך בחורים צעירים, אכן עזבו את בניין הישיבה וחזרו לביתם. שם הם עזרו קצת בניקיונות ובשאר מטלות הבית. הם הוסיפו קצת במצווה שנחסכת מהם במידת מה בימים רגילים בישיבה: מצוות עשה מעשרת הדיברות "כיבוד אב ואם".

אך בעיקר בתקופה הזו הם צמחו בתורה. כן, דווקא במקום בו אין להם שום מחייב, שום מסגרת שמכריחה אותם לשבת שעות מול הגמרא, הם גילו את מתיקותה של התורה הקדושה.

לראשונה בחייהם טעמו את טעמו של תורה לשמה, בלא שיגדול' עומד על גבם. ומכאן ואילך, כאשר חזרו אל הגמרא בישיבה, כבר היה זה עם טעם אחר לגמרי, טעם אמתי, ערב ונעלה הרבה יותר.

על הדבר הזה לא רצו לוותר. מוכרחים לתת את האפשרות הנפלאה הזו, לצאת לרגע אל מחוץ לזמן והמסגרת הרגילה, בכדי לייקר את הזמן ואת מה שעושים במהלכו.

הבה ננצל את הזדמנות הפז הזו, ונרכוש את אהבת התורה לשמה בימים הגדולים הללו, "ימי האמונה והגאולה", ונעשה את "בין הזמנים" ל"זמן" בפני עצמו. אולי נקרא לו "זמן קבלת התורה מאהבה"...

שלכם, העורך

"ממשנתם"

להרגיש את המתיקות בלימוד התורה

דברי הדרכה והכוונה לבן הישיבה ממרחק הגאון הגדול רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצוק"ל

הגמרא אומרת (שבת לא, א) שדברי תורה נקנים רק מתוך שמחה, שמחת הלב. אם חסר לאדם את הסיפוק הפנימי, זהו מצב שיכול להביא לנפילה גדולה, ולכך צריך תמיד בזמן שלומדים להרגיש טעם בלימוד, להרגיש את המתיקות בלימוד התורה, וכשמרגישים טעם בלימוד - זה נותן חיזוק ודחיפה להמשיך עוד ועוד.

איך מרגישים טעם בלימוד? ראשית, צריך להתרגל ללימוד ללא הפסקות, לא לעשות את הלימוד קרעים קרעים, כי עיקר ההצלחה בתורה הוא כשלומדים בהמשך אחד. התבוננו בדבר ותראו פעמים מתחילים ללמוד בהכרח ובקושי, עצלות הגוף מכבידה על השעבוד ללימוד התורה, אך כשמגברים ונכנסים ללימוד, לומדים רבע שעה או מחציתה, מתחילים להרגיש משיכה ללימוד. דבר זה הוא מכח קדושת התורה המשיכה לנפשו של האדם את ההרגשה בטעמה של תורה, ומתוך כך גוררת אותו, להמשיך בלימוד ביגיעה ובעמל, אך כל זה אם לומד ללא הפסק, ברציפות. העצה להצליח בזה, לימדונו רבותינו בעלי המוסר, שיקבע לעצמו זמן מה בתחילת לימודו שבזמן זה אינו מפסיק, ולומד בהמשך אחד. קביעות זו תשפיע להרגיל בהתמדה וסופה שתרבה וימשיך בלימוד ברציפות זמן הרבה.

והשנית, אופן הלימוד, שישתדל ללמוד בנחת ולא במהירות, לברר את הכתוב - ואינו מכוון בזה להתעכב מיד בכל העמקות שזה חלק נוסף שגם לכך נתבעים - אבל ההתחלה צריכה להיות להתבונן במתינות לקנות את תוכן דברי הסוגיא, ללמוד פעם אחת דברי הגמרא, ואם לא מבינים לחזור פעם שניה, וללמוד דברי רש"י ולדייק בדבריו ולנסות שוב להבין, עד שהקב"ה עוזר ומבינים. הקושי וההכבדה בלימוד באה בגלל המהירות שרוצים

להספיק ואין מתעכבים בשימת לב לדעת ולהבין, סבורים שמהלימוד המהיר כבר יודעים, והדבר מצוי כשמתחילים ללמוד דברי התוס' ואין מבינים כראוי את דבריהם, אין מבינים קושייתם - סיבת הדבר מפני שאין בהירות בהבנת הגמרא. אחר שישבו ויבררו היטב במתינות דברי הגמרא ופירושו רש"י, יוכלו להבין מה באו התוס' להקשות ומה הוסיפו בביאור הגמרא, וכן הוא בלימוד דברי שאר הראשונים.

והעצה לזה ללמוד עם חברותא, לברר יחדיו הגמרא והראשונים, שמתוך שמציעים הדברים זה לזה יראו מה ברור להם ומה לא הבינו, ועי"ז תהא משנתם סדורה להם.

אין להידמות לאופן השקידה של גדולי הדורות הקודמים

על הבחור לדעת עוד, שאין עליו להידמות לגדולי הדורות הקודמים שהיו לומדים לילות כימים יותר מהרגיל, כפי שידוע שפעם התלונן מרח"ב ליבוביץ זצ"ל בעל הברכת שמואל לפני גאון העולם הגר"ח"ע גרודזינסקי זצ"ל על כאבי ראש, ורוצה להתגרר בכל זאת ללמוד מבלי להשים לב למצב הקשה שהוא סובל, כמו הגאונים שהיו לפניו ולפני פניו. ענה לו הגר"ח"ע ז"ל: דע לך כי אין להידמות להם, כי היה להם ראשים אחרים, וכאבים אחרים, ואין ללמוד מהם על מצב הבריאות שלנו. ורואים מתוך המציאות שרבים סובלים חולשה פנימית וכאבי ראש עד שפוגע לעצבי הנפש, ובמיוחד חוסר שינה שמחליש כח הריכוז והעיון. ולכן הלימוד צריך להתנהל: להיות שקוע בלימוד, ללמוד בשקידה ובהתמדה, להרבות לחזור על מה שלומדים, ולבקש תפילה לזכות להצלחה, ובהזדמנות לעלות ולהצליח.

(מתוך "דרכי החיים")

אנחנו לעזרתך בכל ענין ונושא
בדרך לעלות מעלה מעלה.
צוות מורחב של 'מוקד הישיבה'
לעזרתך בכל יום בשעות הערב

1-800-20-18-18
שיחת חינם★

הישיבה

קשה לך? זקוק לעזרה?

להתענג

◆ בין כתלי הישיבה ◆

הרב פנחס ברייער
מח"ס 'להתענג בין
כותלי הישיבה'
המחלקה החסידית 'אחינו'

להתבונן....

מתי עצרת לאחרונה וחשבת על עצמך?

ישנה תופעה מדהימה, בחורים המכירים את כולם ואינם מכירים את עצמם!....

הבחורים הללו יגדירו במדויק מה המשגיח אוהב ומה הוא לא יסבול בשום פנים ואופן, גם את החברים הם מכירים כל אחד עם מעלותיו וחולשותיו. ורק את עצמם הם לא מכירים, הסיבה פשוטה כי בחיים הם לא עצרו וחשבו מי אנחנו באמת?

מעולם לא בדקנו האם אנחנו במסלול הנכון, או אולי בכלל לא עלינו על שום מסלול ואנחנו זורמים וזורמים לפי האווירה ומציאות החיים

והעיקר לא לפחד כלל...

ישנו פחד מלחשוב, הרבה אנשים מעדיפים לחיות במדיניות של 'בת יענה' - "אני לא יודע לא שומע, הכול בסדר, ושלוש"....

צריך להבין ששינוי אינו אמור להקשות ולסבך, להיפך הרבה פעמים בחורים שעצרו וחשבו והחליטו לבצע שינויים פשוט התחילו לפרוח ולצמוח, הם התחילו לחיות כאילו נולדו מחדש... הם מוצאים את עצמם לפתע לאחר שנים, לומדים לימוד כפי שהם אוהבים, מסתם חיים בישיבה שמתנהלים כתורת אנשים מלומדה, הימים הפכו למאתגרים ונותני סיפוק, מבחורים כבויים נהפכו לבחורים מעולים שנותנים ביטוי לפנימיותם....

בחורים שביצעו שינויים התחילו לחיות חיים עם תוכן, הם לומדים יותר טוב, מתפללים יותר ובעיקר מתקדמים למטרה...

לקחת יוזמה

אדם שלא עוצר לחשוב יכול לחיות את כל חייו בטעות!...או במקרה הפחות גרוע יכול הוא לפספס את חייו.... ועלינו לזכור, שינויים לא קורים מעצמם שינויים צריך ליזום... ואף פעם לא מאוחר. ידועה האמרה החסידית - 'אצל יהודי תמיד מאוחר, ואף פעם לא מדי מאוחר!...' ההתבוננות היא אבן יסוד לכל התקדמות בחיים, אדם שאינו מתבונן על מעשיו, אדם שאינו בודק האם אני מתקדם או אולי בעצם נסוג, אדם שאינו עוקב כל הזמן על מעשיו האם הם מובילים אותו לאיזשהו מטרה בחיים או שאולי הוא סתם מדשדש במקום לא יגיע לשום מקום.

למעשה ניתן לחלק את ההתבוננות לשני חלקים. החלק הראשון מתמקד בעצם העניין מהו הדרך הנכונה ובכללה הבדיקה האם איני צועד במסלול הנגדי, מסלול אשר יביאני אל עבר פי פחת, והשנייה היא ההתבוננות גם כאשר נמצאים בדרך הנכונה האם אני מתקדם בקצב המתאים או אולי אפשר לשפר את הגישה ואת הסגנון. ועלינו לזכור! החיים הם מרוץ, בחור שלא יתפוס את עצמו ויעבור על כל פרט מחייו האם זה טוב לו או לא, האם הוא מבצע את המוטל עליו בצורה הטובה ביותר, האם יש מה לשנות, או אולי די בשיפור קל? לא יגיע לכלום.

לפרטי פרטים

וכשאומרים לעבור על כל פרט, הכוונה לכל פרט ממש.... הכול שווה בדיקה...

זה כולל התבוננות על המצב בעבודת ה' - האם יש מקום לשיפור בתפילה, ואם כן איך? האם אפשר להוסיף עוד שעות לימוד מעבר לסדרים? האם הסדרים עצמם אכן מנוצלים כדבעי? האם יש אפשרות להתקדם בהבנה בידיעת התורה... ובמידות איך הוא, אולי אפילו הגיע הזמן לארגן את סדר היום מחדש.

אלו דברים שאם לא נעצור בכוח לחשוב עליהם, פשוט לא נחשוב עליהם לעולם, החיים ימשיכו לזרום ולזרום וחבל... יש הרבה דברים שעם קצת השקעה אפשר לשנות ולהרוויח המון!....

ימי בין הזמנים

הם הזמן האידיאלי להתבוננות. אז יש את הזמן יש את השקט הנפשי, מתנתקים מהמרוץ האין סופי של החיים, צריך פשוט לנצל את ההזדמנות לחשוב ולחשוב לבצע ההערכות מצב ולהסיק מסקנות... ולבצע שינויים, ובעיקר הזמן גרמא כהכנה לזמן החדש הבא לקראתנו לטובה... ויפה שעה אחת קודם....

ולסיום נצטט מדברי הרמח"ל ב'מסילת ישרים' וז"ל " שיהיה האדם נזהר במעשיו ובעיניו כלומר מתבונן ומפקח על מעשיו ודרכיו, הטובים הם אם לא, לבלתי עזוב נפשו לסכנת האבדון חס וחלילה ולא ילך במהלך הרגלו כעור באפילה והנה זה דבר שהשכל יחייבהו וודאי.... וההולך בעולמו בלי התבוננות אם טובה דרכו או רעה, הנה הוא כסומא ההולך על שפת הנהר אשר סכנתו עצומה ורעתו קרובה מהצלתו" (מס"י פ"ב)

יש לך שאלה?

הכתובת למכתבים ושאלות:
עלון הישיבה ת.ד. 43064 ירושלים

שואל ומשיב

לכבוד מערכת 'הישיבה'

קשה לי להבין בדיוק מה הוא הגבול הדק שבין המנוחה הנדרשת ב"בין הזמנים", לבין החיוב התמידי לעסוק בתורה. והרי "ממה נפשך", הרי אין "חופש" מהתורה" ומצד שני אם צריך שוב ללמוד כל הזמן אז לשם מה יש "בין הזמנים" ? יצחק ס., אופקים

אכן, צדקת, אין "חופש" בתורה. אין מושג כזה. ולכן לא מכנים את ימי חודש ניסן "חופש" אלא "בין הזמנים". ומדובר אם כן על תקופה שהיא בין שני "זמנים" של לימוד בישיבות.

בין הזמנים נועד להעניק לבחור הישיבה מרווח של זמן לצבירת ואגירת כוחות רעננים לקראת ה"זמן" הבא. אין

כללים בזה ואי אפשר לקבוע "סדר" לכולם לימי בין הזמנים. אך כל בחור יודע ומכיר את עצמו כדי לתכנן כיצד ייראה "בין הזמנים" שלו.

יש בחור שזקוק בימים אלו לשינת צהריים ארוכה יותר, למנוחה רבה, לשינה מוקדמת יותר בערב. יש בחור אחר שכל מה שהוא זקוק זה לארוחות של אימא, לאווירה של הבית, ובשאר שעות היום הוא יכול

וידוי אישי

לקראת בין הזמנים

ספור

"בין הזמנים" של פסח היה נראה אצלי בכל שנה - אותו דבר.

במשך "זמן חורף" חיכיתי תמיד בציפייה דרוכה לקראת "בין הזמנים", רציתי מאד להגיע כבר לביתי, לראות את ההורים ואת אחי ואחיותי.

אני אוהב גם את בית הכנסת השכונתי שבו גדלתי, לפגוש חברים בני גילי שלומדים בשיבות אחרות. לשמוע את החזן של בית הכנסת שלנו, ובכלל אני אוהב את האווירה המיוחדת של השכונה שלנו, שכונה שקטה וקטנה שכולם מכירים את כולם וכולם חברים וידידים. נעים להיות בשכונה שלנו ונעים יותר לשבת בבית הכנסת וללמוד על יד אוצר הספרים הישן והמאובק שנתרם על ידי ר' אהרון - יהודי ניצול שואה שחיוך תמידי נסוך על פניו.

אני אוהב גם את הגבאי ר' אליקים הזקן, שיש לו ממש לב חם לבחורי ישיבות והוא דואג תמיד להגיש כוס תה חם ומהביל לכל בחור שיושב ללמוד בבית המדרש בימי "בין הזמנים".

בבין הזמנים של פסח יש כזה מין ריח טוב באוויר, ריח של אביב, ריח של אפיית מצות, ריח של ניקיון, פריחה של פרחים צבעוניים. יש טעם מיוחד לבין הזמנים של פסח שמשדר אוירה של נעימות ורוגע על כל העולם כולו. כבר בראש חודש אדר, אני מתחיל להתגעגע לבין הזמנים של פסח ולכל הניחוחות שיש בו.

אינני יודע כיצד הכל משתבש, איני מבין מדוע כל התיכונים שלי על בין הזמנים היפה והנהדר שמצפה לי מתנפצים באחת ללא כל סיבה הגיונית הנראית לעין.

אני מבין מדוע לא מבינים אותי ולא באים לקראתי. החל מהרגע הראשון שבו דורכות רגלי במפתן הבית - מתחילים העניינים להשתבש.

את ה"שלוש" אני מכריז בקול נינוח וחייכני בפתחי את דלת הבית, אני גם מקבל שלום חייכני בחזרה.

אלא שמייך לאחר מכן מגיע המבול.

אני מניח את התיק הגדול שעומו חזרתי מהישיבה ופונה לעבר המטבח כדי להכין לי משהו לשתות. הרי לא יתכן שאני חוזר מדרך ארוכה מחוץ לעיר ולא אשתה משהו ולא אטעם משהו כדי להשיב את נפשי ורוחי.

"למה אתה זורק את התיק שלך באמצע הסלון" ? ? !
! ? - נשמעת הקריאה הזועקת של אחותי הגדולה -

- אני, לא טיפוס של אחד שדורכים עליו והוא שותק, הרי לא יעשו ממני צחוק !!! ולכן, כדי להעמיד דברים על דיוקם אני משיב לה בקול רועם יותר משלה את תשובתי הברורה להערה שלה:

"את לא רואה שהרגע הגעתי ? מה את רוצה ממני ?" (לפעמים אני מוסיף איזו מילה בתחילת המשפט

או בסופו, זה תלוי בעיקר האם כבר שתייתי משהו או שעדיין אני צמא)

האמת היא שהייתי מסדר בחפץ לב את חפצי במקומם מייד לאחר ה"טעימה". כך תיכננתי מהרגע הראשון לעשות אם לא ישתבש משהו. אבל עכשיו ? אחרי שהיא לא מסוגלת לקבל את אחיה מהישיבה בצורה יפה ? איני מתכוון לעשות זאת ! שהיא תסדר את הדברים !!!

אימא שלי אינה אוהבת את כל התנהלות העניינים והיא לוקחת אותי הצידה כדי להסביר לי שאחותי עמלה מזה חודש ויותר על עבודות הפסח, היא מאד מוטרדת מהבלאגן ועשיית הסדר והניקיון וממילא שאני אבין אותה שבסך הכל היא רוצה לשמור על מסגרת של סדר בבית, שהרי בזה היא עסוקה שעות רבות במהלך היום.

"אוי", כבר הכל מתחיל ברגל שמאל.

לא רק שתוקפים אותי ברגע שאני נכנס הביתה, אלא גם

"תוריד בבקשה את הפח,

הוא מפריע מאד והוא כבר

מלא על גדותיו".

"אוי ווי"

"תתעורר בבקשה, כבר

עבר זמן קריאת שמע

הראשון ועוד מעט זמן

קריאת שמע השני".

"אוי ווי ווי"

מטיפים לי שאחותי צודקת ! היא צודקת ? כך מקבלים אח שחוזר מהישיבה ?

בצהריים אני נשכב לי לנוח קצת מעמל הדרך. עוד לא נתתי תנומה לעיני ולא עברה איזה שעה או מקסימום שעתיים וכבר אני מקבל שוב צעקות:

"מנחה" עוד מעט ה"שקיעה" !!!

כולם פה נהיו משגיחים פתאום, כולם אחראיים על הרוחניות שלי, אולי שידאגו קצת לגשמיית שלי ושיתנו לי משהו נורמלי לאכול הרי הרגע חזרתי מהישיבה? מה? הם לא רואים ?

אחרי מנחה אבא שלי אומר שנשב קצת ללמוד משהו עד מעריב, אולי הלכות פסח או משהו דומה לזה.

איני יודע מה הוא רוצה הרי הרגע חזרתי מהישיבה, כבר ללמוד ! שוב ללמוד ! מה כולם רוצים ממני?

"תעזור לאחך להוריד את הספרים מהמדפים העליונים, צריך לנקות אותם לפסח"

"תוריד בבקשה את הפח, הוא מפריע מאד והוא כבר מלא על גדותיו"

"אוי ווי"

"תתעורר בבקשה, כבר עבר זמן קריאת שמע הראשון ועוד מעט זמן קריאת שמע השני"

"אוי ווי ווי"

"אולי תניח בבקשה את הצלחת שבה אכלת לכיור"

"אווווווו"

איני מבין מדוע זה קורה לי, אני באמת מבין שכולם צודקים ורוצים את טובתי והבקשות שלהם לא מוגזמות והדברים שעליהם מדברים איתי הם בסיסיים ביותר בקיום חיי הבית באופן תקין.

אבל מצד שני איני מסוגל, אני לא יכול, אני מרגיש שכולם צריכים לכרוע והשתחוות לפני על כל המאמצים שעשיתי בזמן חורף הארוך שבו ישיבתי ולמדתי בהתמדה גדולה.

קשה לי להאמין על עצמי שאני עובר את כל הביזיונות האלה. אני מתבייש מעצמי ומשוכנע שאילו הייתי מביט בעצמי מהצד, לא הייתי מוצא שמץ של הצדקה לכל התנהגות הבלתי אחראית הזו.

כנראה שאני צריך עוד להתמודד עם עצמי ולשפר ולתקן את מידותיי באופן טוב יותר וראוי יותר. אין לי ספק שזה אפשרי, אני רואה חברים אחרים שלי שעושים זאת בהצלחה מרובה. הם מתנהגים כראוי ובני הבית מכבדים ומעריכים אותם. יש כנראה גם דרך אחרת ואני צריך לעבוד על עצמי לשפר ולתקן את המצב עד שיגיע אכן לתיקונו.

אני באמת רוצה לקבל על עצמי שבבין הזמנים הזה שיגיע בעוד ימים מספר אצלי להרגיש את הניחוחות הנעימים של פסח, לנהוג כמו בן תורה אמיתי ולהרגיש שאני עושה את כל המוטל עלי באהבה ובשמחה. אין לי ספק שארגיש מאושר יותר במצב זה. גם אקיים מצוות כיבוד אב ואם כראוי וגם אעשה נחת רוח לבורא עולם. אני מרגיש שאני חייב לעשות זאת הפעם, כי איני מסוגל לחשוב על בין הזמנים של פסח של השנה שעברה, זו הייתה חוויה מפוקפקת ביותר.

בימים האחרונים אני מקדיש תפילה מיוחדת בסוף תפילת שמונה עשרה לבורא עולם שיתן לי את הכוח ואת השכל לנהוג כראוי ולהתמודד כיאה לבן תורה, להתמודד עם כל האתגרים של בין הזמנים, לצאת מחוזק ומחושל מבין הזמנים ולהתקדם הלאה והלאה בכל שאיפותיי לקראת המטרה הנכספת להיקרא "בן תורה". "בהצלחה" - לעצמי.

אנחנו לעזרתך בכל ענין ונושא בדרכך לעלות מעלה מעלה. צוות מורחב של 'מוקד הישיבה' לעזרתך בכל יום בשעות הערב

שיחת חינוך ★ 1-800-20-18-18

קשה לך?
זקוק לעזרה?

נלמד כלל וכלל, כי מה לעשות זה לא הסתדר ואז יצא שכרו בשעות שהרוויח, בהפסדו בשעות שהפסיד. הלל התנא כבר אמר זאת באבות פ"ב: 'אל תאמר - לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה'.

לעומת זאת, אם נצמד לקביעות שקבענו, אז אמת, יהיו פעמים שיהיה לנו קשה מאוד להיקרע מעיסוקנו ולפנות את עצמנו לקיום הקביעות, אבל אדרבה, רק כך קיימים סיכויים גבוהים יותר שימי בין הזמנים יהיו מנוצלים במיטב.

ישנה מעלה נוספת לקביעות: בכוחה לקבוע ולהנציח בנפשנו הרגלים טובים. ככל שיהיה לנו קשה יותר למלאות את הקביעות שקבענו, וככל שניקרע יותר מהעיסוק השוטף כשיגיע זמן הקביעות ונתעקש לקיים אותן, כך הוא ישריר חותם יותר עמוק בנפשנו. כי הנה, התגרברנו, הנה, אמרנו ליצר הרע שמשכנע אותנו להמשיך בעיסוקנו ובאשר ללימוד, זה יקרה כבר פעם אחרת, כשתהיה יותר רגוע ופנוי, עמדנו על דעתנו ואמרנו לו 'לא!'.
*
בפעם הבאה כשינסה להניא אותנו מקיום הקביעות, כבר נהיה חזקים ומחוסנים יותר, ונוכל ביתר קלות לחזור ולומר לו שוב 'לא', ולרוץ בשמחה לעשות ולהתמיד ביתר קלילות בקביעותנו שקבענו.

בפעם הבאה כשינסה להניא אותנו מקיום הקביעות, כבר נהיה חזקים ומחוסנים יותר, ונוכל ביתר קלות לחזור ולומר לו שוב 'לא', ולרוץ בשמחה לעשות ולהתמיד ביתר קלילות בקביעותנו שקבענו.

איחוליי מקרב הלב, כי תשכילו ותצליחו למלאות את המשימה החשובה שיש עליכם בתקופת בין הזמנים. ובכל אופן אשמח מאוד אם תשלחו תגובה או שאלה ואפילו הערה למדור 'בית ועד לחכמים', ובכך יהיה מדור זה כשמו - בית בו נתועד יחידו, נלמד ונחכים האחד מחברו.

כתובת למכתבכם ת.ד. 43064 ירושלים
או בפקס 1532-6261341

כלומה זה ברור שנקודת ההתחלה של שני הצדדים הללו היא נקודת פתיחה מצינית. הוויכוח נסוב על צורת הלימוד בתקופה כזו של ליבו חפץ, אבל הלוואי וכל בני הישיבות היו מתווכחים בוויכוח זה בשבוע אל הישיבה. כי הרי במידה דומה, מה לעשות, ישנם בחורים שהוויכוח ביניהם הוא לא מי למד כמה ואיך, אלא מי טייל בחוצות ארץ ישראל כמה ואיך. כמה נחלים ומעיינות הספיק ואיזה מסלולים גמע כל אחד מהם. לכן באו נודה ששני הבחורים גם יעקב וגם מאיר ראויים להערכה ולציון לשבח, אבל בכל אופן עלה בדעתי רעיון חשוב בעניין זה ורציתי לשתף אתכם ולשמוע את דעתכם!

ימי בין הזמנים הם 'יומי דפגרא', סדר היום נשלט על ידינו, אין אנו מחויבים לסדרי הישיבה, אין משגיח או ר"מ בישיבה שמכתיב לנו האם ללמוד מה ללמוד ומתי ללמוד. גם החברה שאולי בדרך כלל אנחנו משתדלים לרצות אותה ולהישאר חשובים בעיניה, איננה נמצאת אתנו כעת, ואף אחד מהחברים לא אמור לדעת מה נעשה בימים אלו.

מהסיבה הזאת, חשוב מאוד להפעיל בעצמנו מנגנונים אחרים שיוכלו לשמור לנו על סדר יום פורה ומועיל, שחלילה לא נאבד את הימים האלו לריק בחסות הטשטוש שנוצר עם חוסר המסגרות הרגילות.

בעצם, שני הדרכים שתוארו בתחילת המאמר, דרכו של מאיר ודרכו של יעקב, הם שני דרכים נפרדות היאך לצלוח נכונה את תקופת בין הזמנים.

דרכו של מאיר, היא קלה למדי לביצוע, יעילה מאוד וכנראה אף נכונה. למנגנון הזה קוראים 'קביעות'. כאשר נקבע את לימודנו בצורה קבועה, עם חברותא קבועה ובשעה קבועה, יהיה לנו הרבה יותר קל לשמור על סדר זה. אבל אם נלמד כל יום מתי שמסתדר לנו, ורק כאשר אין לנו סידורים אחרים אנחנו מתפנים ללימוד, אמנם יתכן שעלול לקרות ביום מסוים שהוא הספיק יותר, אבל בדיוק באותה מדה גם יכול לקרות שיהיו ימים בהם לא

"זמן מוצלח ופורה", מאחל יעקב לידידו הטוב מאיר ביומו הראשון של הזמן החדש. "וכן למר!", משיב לו מאיר.

"נו, איך עבר בין הזמנים?" מתעניין מאיר. "הו, ברוך השם", עונה יעקב, שש על ההזדמנות לשתף את חברו בחוויותיו. "במהלך בין הזמנים הזה" הוא מספר בהתלהבות, "זכיתי בסיעתא דשמיא ללמוד שעות רבות. לא תאמין, אבל היו ימים שלמדתי אפילו עשר שעות. ממש בכל עת שיכולתי, הלכתי לבית המדרש ולמדתי. בהזדמנויות שונות גם למדתי בבית עם אחד מאחיי או עם שכן שבא לבקרני, ממש עשיתי הרבה שטייגען!"

"כל הכבוד!" אומר לו מאיר בהערכה. בנימה מתנצלת הוא מוסיף ומספר "אני אמנם לא למדתי עשר שעות ביום כמוך, אבל קבעתי לי שתי חברותות מסודרות בכל יום. בשעות הבוקר למדתי עם משה בבית המדרש 'חניכי הישיבות'. למדנו פרק 'שנים אוחזין' עשינו חזרה על הפרק אותו למדנו בישיבה בזמן הקודם. ובשעות אחרות צ'למדתי עם מרדכי בבית המדרש השכונתי הסמוך לביתו. ברוך ה', זכינו לסיים יחד את כל מסכת מכות..."

* * *

תלמידים יקרים!

מי לדעתכם התעלה יותר בלימודו בבין הזמנים? האם יעקב, שלמד רבות ופעמים אפילו עשר שעות ביום, או שמא מאיר שלמד אולי פחות, אבל עם שתי חברותות קבועות, בזמנים ובמקומות קבועים? האם אכן היה למאיר סיבה להתנצל כביכול בפני יעקב שלמד הרבה יותר ממנו, או שמא יעקב התרברב בפניו בלא סיבה מוצדקת?

האמת, שקשה מאוד לקבוע מסמרות בעניין זה רגיש, כי שני הבחורים גם יעקב וגם מאיר הרי מלאו את ימי בין הזמנים בתוכן אמת. הם השקיעו את זמנם בלימוד התורה שהיא עיקר סיבת קיומנו. ובוודאי שכל אחד מהם התעלה בדרכו ולפי טבעו.

המשך בעמוד 2

לרדת לבית הכנסת וללמוד בהתמדה, לא פחות ממה שהוא לומד באמצע הזמן. עליך לדעת כי בין הזמנים" הוא המושג והזמן הנתון כחומר ביד בני הישיבה, להחליט ולממש אותו, לעליה או לירידה, להתחזקות או ח"ו להתרסקות.

אמנם רבים יפקחו עין ויאמרו: "בין הזמנים לעליה"?? שכן סוברים הם, שבימים אלו, במקרה הטוב, אם לא היתה התדרדרות, נשמח במה שהמצב נשאר כמות שהוא. אך עליה?? היתכן??

ותשובתי, בוודאי. ואין זה מדברי, אלא מדברי גדולי ישראל אודות בין הזמנים וסגולותיו המיוחדות לעליה. ובכלל, ידועים הדברים המובאים בספרי הקודש כי אין מצב של עומד בעולם הזה, ומי שאינו עולה, על כרחך שהוא יורד.

אין כל קושי להבין זאת במציאות של ימינו שבה ברחוב שוטף המבול את כל הנקרה בדרכו, ובתי המדרש והישיבות מהוות תיבת נח להצלה רוחנית מפני השמד והקלקול.

אך יש גם עניינים שהם מיוחדים לבין הזמנים בלבד. כיבוד אב ואם, חסד ועזרה בבית, קניית מדות טובות, דיבור בנחת,

ברכת המזון בכוונה רבה, תפילות כסידורן. הנה העניקו לנו את ימי בין הזמנים שבהם אנו יכולים לבחון את עצמינו האם ללא העול של הישיבה ושל המשגיח אנו משגיחים על עצמינו כראוי וכיאות בכל מה שלמדנו במשך הזמן בישיבה. האם אנו יכולים ליישם בשטח את כל ההנהגות של בן תורה שסיגלנו לעצמינו במשך "זמן".

בבין הזמנים נוסף לנו אף אתגר של כבוד שמים הבא על ידינו על כל צעד לבל יתחלל ח"ו, ואדרבה שיתקדש ויתאהב ע"י כל רואינו. המשימות אינן קלות, אך בכלל אינן מסובכות עבור מי ששימת לב זעירה אינה מטרד גדול עבורו.

זה הוא "בין הזמנים" על קצה מהותו וסגולותו הגדולות. וזכור תמיד שמרן הסטייפלר זיע"א היה אומר שיש "גדולי ישראל" שנהיו "גדולים" על ידי השקעה נכונה ב"בין הזמנים".

קשה לך?
זקוק לעזרה?

אנחנו לעזרתך בכל ענין ונושא בדרכך לעלות מעלה מעלה. צוות מורחב של 'מוקד הישיבה' לעזרתך בכל יום בשעות הערב

1-800-20-18-18
שיחת חינם